

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

111. De abnegatione amoris proprij, & de proximi, ac Dei amore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

Isa. 59. *retas aranea tanto viscerum impendio te-
xerunt, sed opera eorum inutilia. Nihil ce-
pimus*

Prov. 12. *Non inveniet fraudulentus lucrum suum.*
Septuag. *Non assequetur dolosus venationem
suam. Ubi pro fraudulento, & doloso, Be-
da ambitiosum intelligit.*

Psal. 54. *O quam melius in spem Dei sua laxa-
re retia! Iacta super Dominum curam tuam.*
Hebr. *Iacta in Dominum spem tuam.*

Psal. 83. *In hanc sua David retia laxaverat: Elegi
abjectus esse in domo Dei mei, magis quam,
& c. Hebr. Elegi abjectus esse ad limen Dei mei;
hoc est, potius janitor, aut mediastinus
in domo Dei, quam primus in aula
Regum. Sic hora mortis, dum retia col-
liguntur aliquid, captum est.*

Ecc. 4. *Non sic ille, qui post suas concupiscen-
tias, ac passiones perambulans, Laborare
non cessat, nec satiantur oculi eius divitiis, nec
racogitat dicens: Cui laboro, & fraudo animam
bonis? Hi cognoscunt, sed sero, suam vani-
tatem, & nihil: Vanitas vanitatum, & o-
mnia vanitas. Ex Hebr. Nihil, & nihil, &
omnia nihil. Per rotam nocte laborates ni-
hil cepimus. Et ecce univ. vanitas, & as-
fuctio spiritus. Alii, & passio venti.*

Ecc. 1. *Maledictio in quosdam, qui a Dei servi-
tio, ac religione recedunt, ut mundo de-
serviant. Et ejectionem vos de terra hac (sancta)
in terram, quam ignoratis (aulam) & servie-
tis ibi Dñs alienis die, ac nocte, qui non dabunt
vobis requiem. Hebr. Misericordiam.*

Item, 6. *O quam verè! De justo, ac homine mi-
sericorde in Proverb. Novit justus etiam
jumentorum suorum animas. At de impiis
ibidem: Viscera autem eorum crudelia.*

Hebr. *Hinc apparet, quàm vana sit aulico-
rum fiducia. Job: Et sicut tela araneorum,
fiducia eius. Miser ille sese eviscerat, & o-
mnia consumit. Innitetur super domum suam,
& non stabit, succiet eam, & non confurget.*

Job. 2. *Verè, verè, ut domus elevetur, ut à Prin-
cipè fulciatur, ut confurgat: sed non con-
furgat: quia sæpè quasi arbori avulsa abstulit
spem meam. Exibit spiritus eius, & reverte-
tur in terram suam, in illa die (etsi multis
consumptis annis) peribunt omnes cogita-
tiones eorum.*

Job. 19. *Montes Gelboe, nec ros, nec pluvia veniant*
Psal. 145. *non salucia.*

2. Reg. 1. *Montes Gelboe, nec ros, nec pluvia veniant*

A *super vos. Hebr. Gelboe revolutio investigati-
onis. Aula Principum hæc est. O quam sæpè!*

*Fascinatio nugacitatis obscuræ bona, & Sap. 4.
inconstantia concupiscentia, (Græc. circum-
rotatio concupiscentia) transvertit sensum sine
malitia. Job: Elevasti me, & quasi super
ventum ponens elisisti me validè. Pagnin.
Equitare me fecisti super ventum. sed, & c.*

B *Rex ille ad David: Scio, quia bonus es tu
in oculis meis, sicut Angelus Dei, sed Sarrapis
non places. Sic, sic placet ille Principi, sed
maiori Oeconomo non placet.*

*In libro Judith, ut illi pertimescebant,
ne Holophernem excitarent! Unde non
strepitu, sed quasi sonitu cum excitare
curabant. Inquietudinem, inquit facit
Text. arte moliebantur, ut non ab excitanti-
bus, sed à sonantibus Holophernes evigilaret.*

C *O mundi servos, qui tamen esse sub sen-
tibus, ut inquit Job, divitias compu-
tant!*

*Coercendæ itaque passiones, ac mare
pacandum, quò pedibus apostolicis super
illud tutò ambulare possimus, vel saltem
virga imperii, videlicet rationis, Moy-
ses dividat mare passionum, ut Israelitæ
sicco vestigio valeant pertransire, in quo
Egyptii servi suarum passionum mer-
gantur.*

*De abnegatione amoris proprii,
& de proximi, ac Dei
amore.*

PUNCTUM CXI.

B *Qui vult venire post me, abneget semet-
ipsum: hoc est, sui ipsius amorem:
hic enim est abnegationis, nedum pri-
marius, sed & fere adæquatam obje-
ctum, quippe, qui radix est omnium,
quæ indigent abnegatione, ut propterea,
qui proprium amorem abnegat, singula
vitia abneget.*

*Proprius superfluis amor abnegandus,
NON*

Hebr.

1. Reg. 29.

Judith. 14.

Exod. 14.

Matth. 1.
Abnegatio a-
morem sui ipsius
quam maxi-
mè opprimit.

*Amor sui ipsi
non naturalis,
sed proprius
abnegandus.
D. Basil. in reg.
brev. c. 54.*

*Gen. 3.
Adam nimio
sui amore pec-
cavit.
D. Aug. l. 14.
de civit. 13.*

non est amor naturalis, nisi fortè natura corrupta: naturalis enim à Deo, & est regula, & mensura amoris proximi, quem ut nos ipsos amare debemus, (quamvis & hic suam habeat abnegationem.) Abnegandus verò est sui ipsius amor quidam privatus, & immodicus, ut Basiliius ait, quo quis proprium commodum querit præposterè, inordinate, nimio affectu; amor, inquam, qui fertur in partem vel sensitivam, vel rationalem proclivem in honores, divitias, &c. quas sibi quarit, non propter Deum, sed propter sui ipsius privatam commodum.

Ex hoc proprio amore appetentia illa primorum parentum omniscientia, propriaque excellentia nimis dilecta, qua ad se ipsos conversi intumuerunt, & à Deo recesserunt. Nimio sui amore Adam, & ne suas contristaret delicias, inquit Augustin. libr. 14. de civit. Dei, pomum vitium comedit. Perversa celsitudo est, deservo eo, cui debet animus inhaerere, principi, sibi quodammodo fieri, atque esse principium. Hoc autem fit, cum nimis sibi placet. Sibi verò ita placet, cum ab illo bono immutabili deficit, quod ei magis placere debuit, quam ipse sibi. Spontaneus autem est iste defectus, quoniam si voluntas in amore superioris boni, à quo illustrabatur, ut videret, & accendebatur, ut amaret, stabilis permaneret, non inde ad sibi placendum averteretur, & ex hoc intenebresceret, & frigeret, ut vel illa verum crederet dixisse serpente, vel ille Dei mandato uxoris præponere voluntatem, putaretque se venialiter transgressorem esse præcepti, si vitæ suæ sociam non desereret, etiam in societate peccati.

Angeli corruerunt amore proprio.

*D. Aug. 11. de Gen. ad lit. c. 15
Amoris boni,
& mali di-
crimina.*

Ex amore ergo proprio casus primorum parentum, ut paulo ante etiam Angelorum, qui ex nimio ac inordinato amore, quadamque luxuria spirituali, ut Scotus loquitur, corruerunt. Effectus, & proprietates amoris proprii, qui malus est, recenset 11. libr. de Gen. ad lit. D. Augustin. cum proprietatibus alterius amoris, qui bonus est. Hi duo amores, inquit, quorum alter

A sanctus est, nempe charitas, alter inmundus, nempe amor sui, alter socialis, alter privatus, alter communi utilitati consulens propter supernam societatem, alter etiam rem communem in potestatem propriam redigens propter arrogan-
B tem dominationem, alter subditus, alter æmulus Deo, alter tranquillus, alter turbulentus, alter pacificus, alter seditiosus, alter veritatem laudibus errantium præferens, alter quoquomodo laudis avidus, alter amicus, alter invidus, alter hoc volens proximo, quod sibi, alter subicere proximum sibi, alter propter proximi utilitatem regens proximum, alter propter suam, præcesserunt in Angelis, alter in bonis, alter in malis, & distinxerunt conditas in genere humano civitates duas, sub admirabili, & inefabili providentia DEI cuncta, quæ
C creata sunt, administrantis, & ordinantis, alteram justorum, alteram iniquorum, quarum atiam quadam temporali commixtione peragitur sæculum, donec ultimo iudicio separentur, & altera conjuncta bonis Angelis in Rege suo vitam consequatur æternam, altera conjuncta Angelis malis, in ignem cum Rege suo mittatur æternum.

De hoc duplici amore, deque his duabus civitatibus D. Augustin. 14. de civit. Dei, cap. 28. Fecerunt civitates duas amores duo, terrenam scilicet amor sui usque ad contemptum Dei, celestem verò amor Dei usque ad contemptum sui. Illa in ipsa, hæc in Domino gloriatur. Illa querit ab hominibus gloriam, huic autem Deus conscientia testis maxima est gloria. Illa in gloria sua exaltat caput suum, hæc dicit Deo suo: *Gloria mea, Psal. 5. Et exaltans caput meum.* Illa in Principibus ejus, vel in eis, quas subjugat actionibus dominandi, libido dominatur, in hac serviunt invicem in charitate, & præpositi consulendo & subditi obtemperando. Illa in suis potentatibus diligit virtutem suam, hæc dicit Deo suo: *Domine, ligam te, Domine, virtus mea, &c.*

Idem alibi: Si totum hominis bonum est amare Deum, totum hominis malum est

D. Greg. hom.
4. in Ezech.
Ezech. 1.

Influs coram
se ambulat.
Quo sensu.

est amare seipsum. Antithesis civita-
tum, antithesis amorum. D. etiam
Gregor. homil. 4. in Ezech. quosdam pro-
prij amoris facit proprietates ad illa ver-
ba: *Et nunquamque eorum coram facie sua
ambulabat.* Omnis iustus, ait Gregor. qui
vitam suam sollicitus aspicit, & diligen-
ter considerat, quantum quotidie in bo-
nis crescat, aut fortasse quantum à bonis
decreseat, iste, quia se ante se ponit, coram
se ambulat, quippe qui vigilanter videt,
utrum surgat, an desinat. Quisquis verò
vitæ suæ custodiam negligit, discutere,
quæ agit, quæ loquitur, quæ cogitat,
aut despicit, aut nescit, coram se iste non
ambulat, quia qualis sit in suis moribus,
vel in actibus, ignorat. Ille veraciter se
ante se ponit, quise in suis actibus tan-
quam alium attendit.

Amor privatus
valde excæcat.

Nam sunt multa peccata, quæ com-
mittimus, sed idcirco nobis gravia non
videntur, quia privato nos amore dili-
gentes, clausis nobis oculis in nostra de-
ceptione blandimur. Unde fit plerunque,
ut & nostra gravia leviter, & proximo-
rum mala levia graviter judicemus. Scri-
ptum quippe est: *Erunt homines se ipsos a-
mantes; & scimus, quia vehementer clau-
dit oculum cordis amor privatus.*

1. Tim. 3.

Peccatoris pro-
prium, & a-
liorum iniqui
censores pleriq;
sumus.

Ex quo fit, ut hoc, quod nos agimus,
& grave esse non existimamus, si agatur
in proximo, plerunque nimis nobis dete-
stabile esse videatur. Sed quare hoc, quod
in nobis vile esse videbatur, grave esse vi-
deretur in proximo, nisi quia nec nos sicut
proximum, nec proximum conspicimus
sicut nos? Si enim nos sicut proximum as-
piceremus, nostra reprehensibilia distri-
ctè videremus, & rursùm si proximum
aspiceremus ut nos, nunquam nobis ejus
actio appareret intolerabilis, qui sæpe
fortasse talia egimus, & nihil nos proxi-
mo intolerabile fecisse putabamus.

1. Reg. 12.

2. Reg. 12. *Vivit Dominus, quoniam filius
mortis est vir, qui fecit hoc.* Ut David aliena
exaggerat peccata, propria non videt!

Lev. 19.

Hoc autem divisum mentis nostræ ju-
diciū corrigere per legis præceptum
Moyse studuit, cum dixit, ut *iustus* debe-
ret esse *modicus, a quibusque sextarius.* Hinc Sa-
peranza Scriptura selecta.

Prov. 20.

A lomon ait: *Pondus, & pondus, mensura,
& mensura, utrunque abominabile est apud
Deum.* Scimus, quia in negotiatorum du-
plici pondere aliud majus, aliud minus
est: nam aliud pondus habent, ad quod
pensant proximo; ad dandum pondera le-
viora; ad accipiendum verò graviora
preparant. Omnis itaque homo, qui ali-
ter pensat ea, quæ sunt proximi, & aliter
quæ sua sunt, pondus, & pondus habet.

B Utrumque ergo est abominabile apud
Deum: quia si sic proximum, ut se dilige-
ret; hunc in bonis sicut se amaret: & si sic
se sicut proximum aspiceret, se in malis, si-
cut proximum, judicaret. Debemus ergo
nosmetipsos sollicitè, sicut alios videre;
nosque ipsos, ut dictum est, ante nos po-
nere, pennata animalia incessanter imi-
tantes: O ne nesciamus, quid agimus, co-
ram facie nostra semper ambulemus. Per-
versi autem, sicut paulò antè jam dixi-
mus, coram facie sua non ambulant, quia
ea, quæ agunt, nunquam considerant, ad
interitum tendunt, in pravis actibus ex-
ultant, &c.

Sed quot mala ex amore proprio? Apo- 2. Tim. 3.

stol. ad Timoth. *Erunt, inquit, homines se
ipsos amantes (audire pessima radice pesti-
mos fructus.) Cupidi (Græcè, amatores pe-
cunia, avari) elati (Græcè, Fastuosi, arro-
gantes, jactabundi) superbi, blasphemæ, paren-
tibus non obedientes, ingrati, scelesti, sine affe-
ctione, (Græcè, Sine pietate, impii scilicet in
parentes, uxores, famulos, &c. August.
& Anselm. Sine visceribus compassionis) sine
pace (August. qui alios scilicet quiescere
non sinunt, sed ubique pacem turbant.)
criminatorum, incontinentes, immites, sine be-
nignitate, proditores, protervi (Vatabl. Pre-
cipites, & temerarij. Theophyl. Leves, &
instabiles) tumidi, & voluptatum amatores
magis quàm Dei habentes quidem speciem pie-
tatis (Cypr. Deformationem religionis, hoc
est, videntur informatores, sed sunt veri
deformatores religionis) virtutem autem
ejus abnegantes, &c. O quor rami ex una
radice! Sic Theoph. Cum malorum expli-
casset radicem: *Erunt homines se ipsos aman-
tes; & ramos sigillatim enumerat: Cupidi,
& inter hos prior, & longè protensior ava-
ritia**

Aug. & Ansel.

Vatabl.

Theophyl.

Cypr.

Theoph. ibid.

T c ritia

ritia est. &c. Erunt homines seipfos amantes, quia non curabunt nisi de seipsis, inquit

D. Ansel. ibid.

S. Anselm. Nec quaerent nisi propria lucra, propria comoda, proprios honores, proprias glorias: & ab hoc velut fonte, quoddam scilicet erunt seipfos amantes, manabunt multi viriorum rivus.

Græcè.

Chart. ibid.

Seipfos amantes. Græcè, φιλαυτοί, id est, sui amantes, amore, ut ait Carthus. carnali, privato, & pessimo, quaerentes solum bona delectabilia, & utilia, non honesta.

Haymo ibid.

Seipfos amantes, non Deum, inquit Haymo. Se ipsum amat, qui sibi metipsum placet, qui desideria, & voluntates proprias implet, non Dei, nec potest dicere cum Petro veraciter, Tu scis, Domine, quia amo te. nam ille Deum amat, qui non quaerit suam voluntatem, sed Dei.

Ioan. 21.

Cajetan. ibid.

Cajetan. ad hæc eadem verba: Non computat, aitari vitia naturalem sui ipsius amorem, de quo alibi scripsit: Nemo unquam carnis suam usulo habuit, sed solus sui ipsius amorem, utpote excludentem amorem, & erga Deum, & erga alios homines. Cupiat, pro, pecunie cupidus, Syriacè.

Syriacè.

Pecunia amantes: avaritia enim ex sui ipsius amore nascitur. Elata, superbi, &c. Hæc velut truncus arboris ex illa proprii amoris radice prodit.

D. Thom. 1.

2. 2. q. 77. art. 4.

Amor sui principium omnia peccati.

D. Thomas 1. 2. quaerit, an amor sui sit principium omnis peccati. Concludit esse. Probat conclusionem superiori auctoritate August. 14. de Civit. Dei, dicentis, quoddam amor sui usque ad contemptum Dei facit civitatem Babyloniam, ad quam homo pertinet per quodlibet peccatum. Probat eandem in corpore articuli. Propria, inquit, & per se causa peccati accipienda est ex parte conversionis ad commutabile bonum, ex qua quidem parte omnis actus peccati procedit ex aliquo inordinato appetitu alicujus temporalis boni. Quoddam autem aliquis appetat inordinatè aliquod temporale, procedit ex hoc, quoddam inordinatè amat se ipsum, hoc est enim amare aliquem, velle ei bonum: unde manifestum est, quoddam inordinatus amor sui esse causam omnis peccati.

D. August. de civ. 22.

Peccatorum species ex hoc proprii amoris genere enumerat Augustinus. Quid

amor ipse, inquit, tot rerum vanarum, atque noxiarum? Et ex hoc mordaces curæ, perturbationes, mæcores, formidines, insana gaudia, discordia, lites, bella, insidia, iracundia, inimicitia, fallacia, adulatio, fraus, furum, rapina, perfidia, superbia, ambitio, invidentia, homicidia, parricidia, crudelitas, severitas, nequitia, luxuria, peculantia, impudicitia, impudentia, fornicationes, adulteria, incesta, & contra naturam utriusque sexus turpe est etiam dicere, sacrilegia, hæreses, blasphemias, perjuriam, oppressiones innocentium, calumnias, circumventiones, pravificationes, falsa testimonia, iniqua iudicia, violentia, atrocitas, & quidquid talium malorum instrumentum non venit, ab illa perverſi amoris radice venit, cum qua omnis filius Adam nascitur.

Et hæc vitiosa radix ut est productio omnium vitiorum, ita est infectio omnium virtutum. Amor proprius opponitur charitati, quæ virtutum omnium mater est. Quid mirum, si factus virtutis, quæ ex hac vitiosa radice proveniat, non virtus, sed vitium dici mereatur? Opus bonum, si est ex proprio amore, potest quidem apparere bonum, sed tale revera est, non potest.

Opus bonum, quod est ex amore proprio simile est seipso illi, de quo Job: *Humilis visus videtur, antequam veniat Sol: Et in Greg. ibid. ortu suo germen egreditur. Ante Solem seipus humidus exsiccatur: sed ex orto Sole mox siccatur. Sic opus bonum ex hoc perverſo amore proveniens in tenebris vitæ præsentis, in qua occulta hominum intentio non videtur, infusum gratia sanctitatis apparet: sed Sole veniente justitiam, mox siccatur, & hac luce dignoscitur, quam sit indignum mercede.*

In ortu suo germen ejus egreditur. Herba Amoris proprii quælibet, ait Gregor. nascendo prius à symbolo seipsum terram roditur, & demum ad profundam sui seminis germen aperitur: seipsum vero cum flore suo nascitur, ut veniente Sole cum flore siccetur. Sic, sic opus virtutis ad laudem captandam cum flore moritur.

O per-

O perverſum amorem! *Habentes quidem ſpeciem pietatis*, ſed pietatem non habentes: inane eſt enim ſimulacrum virtutis, quodlibet ejus opus ex proprio amore profectum.

Inſelicitas certè, & deploranda miſeria, videre, quo imperu homo feratur, aut potius ruat in ſui ipſius amorem, ac in ſe ipſum, & quàm ſubtiliter in rebus omnibus, bonis, ac malis ſpiritualibus, ac temporalibus ſemper ſe ipſum quærat. Is, qui hoc dicitur amore, parùm de Deo cogitat, nec ei placere ſtudet, ſed ſemper ſibi ipſi placet, de ſe ipſo cogitat, in ſe ipſo cubat, à ſe ipſo non exit. Si manducat, ſi bibit, non Domino, ſed ſibi ipſi manducat. Bibit, dormit, ut pingueſcat, ut ſuaviter vivat. Cupit divitias, ambit honores, ac dignitates, ut ſe ipſum attollat. Quid, quod ſepè gemitibus, ac lachrymis remiſſionem poſtulat peccatorum, virtutes, donum orationis, cæleſtes conſolationes, profectum ſpiritualem, non ut placeat Deo, ſed ut ſe ipſum à poenis liberet, ac tribulationibus eximat!

Ab homine iniquo, & doloſo (me ipſo) eripe me. O ſubtilem amorem proprium! &c.

Auguſt. Vix quæri ut Jeſus propter Jeſum, &c. Iſaac (eſt tam ſpiritualis) amabat Elau, eò quod de venatione ejus veſceteretur. Genef. 29. Amicabilia, quæ ſunt ad alterũ, ex amicabilibus, quæ ſunt, ad ſe. Amor, ſui hominem excæcat, ac ab alienat è mente. Num. 6. *A vino*, ab aceto abſtinebunt; hoc eſt, ab amore proprio, qui judicio, & ratione privat. Ut inebriat amor proprius!

Cum auდიſſet Rex David verba hæc (inceſtum, ſcilicet) contriſtatus eſt valde, & noluit contriſtare ſpiritum Amnon filij ſui, quoniam diligebat eum, quia primogenitus erat ei, immodico amore quaſi ebrius, ac penè cæcatus. A vino. & ab aceto, id eſt, ab amore proprio, & operibus, quæ ſunt ex eodem amore, &c. O quot, ne contriſtent primogenitam hanc paſſionem! &c.

Ad eo excrevit proprius hic amor, adeò que nunc omnium irrepiſit animis, ut hinc liceat inferre decrepitam mundi ætatem, morientem jam mundum. Sicut enim initio naſcentis Orbis, dùmque adhuc in-

A fans eſſet, ad inſtar infantis primus homo oblatione pomi vetiti deceptus eſt, ſpoliatũque originalis juſtitie bonis: deinde adoleſcens mundus ardore libidinis æſtuans, aquarum inundationem poſtulavit; poſtea in virili ætate viribus, armisq; colluctatus, dominandique cupiditate correptus nobis proponitur in libris Judicum, Regum, ac Machabæorum, quaſi ſingula vitia ſingulas comiteatur ætates, & cuilibet ſtatui reſpondeant proportio-nata vitia: modò dum mundus ferè ſenio confectus, oculisq; caligans ſe ſolum-modò videt, ad ſequè omnia attrahit, & refert, ut moribundus, veluti ſenex morti proximus, veſtes, ac opera colligit, ſic itidem in ſe collectus mundus, ſe tantũ diligit, ſe ſolum quærit, &c. *In no-viſſimis diebus*, inquit Apoſt. *erunt homines ſe ipſos amantes, &c.*

C De quodam Antiphereonte refert Ariſtot. in Meteoris, quòd ex ſpirituum viſualium defectu adeò debilem viſum ſcaſum haberet, ut non niſi ad proximum, ac ferè ipſi potentie conjunctum aërem viſionem extramitteret, ubi ſui ipſius impreſſa ſpecies ſic ei ſemper obſciebatur, ut ſemper ſeipſum, ſuamque imaginem ob oculos haberet: ſi ſtabat, ſui ipſius imago ſtabat; ſi ambulabat, & imago ambulabat, ſicque ſemper ſeipſum ante ſe ipſum habebat. Quod quidem huic præſertim accidiffe putat Vicomercatus, quòd fixam in ſui phantaſia ſuam habuerit imaginem: quemadmodum, ſubdit, eorum, quos vehementer aut amamus, aut odio proſequimur, imagines ita fixæ nobis permanent, ut eas præ oculis perpetuò habere videamur. Erat itaque hic amator ſui, ac proinde typus omnium ſemetipſos amantium, qui ante ſe ipſos ſemper ſeipſos deferunt, nec aliud quicquam cernunt, quàm propriam imaginem. *Se ipſos amantes*, non proximum, non fratrem, non patrem.

Et quis eſt proximus meus? Ut nec de nomine, nec de viſu proximum norunt!

Vbi eſt Abel frater tuus? Quisnam frater? Gen. 4. *Nunquid cuſtos fratris mei ſum ego?*

O quàm verè! *Vir fratri ſuo non parcat.* Iſa. 9. *unusquisque carnem brachij ſui vocabit, Manasses Ephraim, & Ephraim Manasse.* Ubi

Tt 2 Hierou.

2. Tim. 3.

Pſal. 42.

Auguſt.

Gen. 29.

Ariſtot. 9.

Eth. 6. 9.

Num. 6.

2. Reg. 13.

Amor proprius
indicat mundi
ſeneſtam.
Gen. 1.

Mundi ætates
ſingulas ſingula
vitia comi-
tata.

2. Tim. 3.

Ariſt. l. 3.

Meteoror. c. 4.

Vicomerc. 10.

Luc. 10.

Gen. 4.

Iſa. 9.

D. Hier. ib.

Hieron. Duo fratres hi erant filii Joseph Patriarchæ; tamen velut bestię cruentæ quilibet illorum carnem brachii sui vorare nitentur.

Luc. 12.

Vehementer claudit oculum cordis amor privatus. Ivit quondam ad Dominum quispiam; inquit. *Magister, dic fratri meo, ut dividat mecum hereditatem. At ille dixit ei: Homo, (verè homo in terra defixus) quis me constituit Iudicem, aut divisionem fieri postulant; ò sapientiam Patris! quàm verum, rem fratres dividere. Hinc conversus ad turbas: Videte, & cavete, inquit, ab omni avaritia. Heu! pax nostra; qui facit utraque unum; qui descendit de celo, ut omnes uniret in unum, renuit dividere hereditatem inter duos fratres, non quòd ei fuisset aut impossibile, aut difficile; sed quòd significaret, quòd si quid difficile esse posset, hoc difficillimum esset, salvâ fratrum gratiâ hereditatem dividere.*

Luc. 15.
Syriac.
Græc.

Postquàm filius tuus hic, qui devoravit substantiam suam (Syriac. possessionem tuam Græcè, vitam tuam) venit, occidisti illi vitulum saginatum (Syriac. Masbasi illiborem saginatum. Ut exaggerat! Ut amor privatus claudit oculum ne videret fratrem!

Sed quid dico, quòd oculum fratri videndo, claudat amor privatus! Claudat & patri. Mirum, quòd in cap. 14. Isai. referunt Gloss. & Lyran. de filio Nabuchodonosor, quòd exhumatum patris cadaver trecentis vulturibus hinc inde allatis dederit, ne in regnum denuò, ut antea fecerat, resurgeret; néve ei septrum è manu abriperet. Sed ea sit Rabbidorum opinio: certè Scriptura est, quòd Absalom in patrem molitus est, &c. O proprium amorem! ò perversum amorem!

Sed parum respectivè esset, si amor privatus oculum clauderet terrenis parentibus videndis, si & cælesti non clauderet: *Quis est Dominus? aiebat Pharaos, dum agebatur de educendo populo. Nescio Dominum, & Israel non dimittam.*

Exod. 5.

Dan.

Superbus ille Rex Babylonis, ablato vero Dei cultu, & obsequio, ut Deus voluit adorari. Sic, sic homo semetipsum

A solum veluti Deum constituit, & à rebus omnibus, cælestibus, & terrestribus vult adorari, & ante se genuflecti. Id, *Amor proprius* quod significanter dixit Augustin. dum *Dei amulus*, proprium amorem æmulum Deo appellavit: amor etenim sui, quasi Lucifer alter, seipsum Deo in mente hominis opponit, exigitque (id, quòd soli Deo debetur) actionum ejus omnium finis esse, & haberi.

B Sed Dominum Deum tuum adorabis, & Matth. 4. illi soli servies. Et diliges Dominum Deum Deut. 6. 5. tuum ex toto corde tuo, ex tota anima tua, &c. Inter sumptuosiora, quæ fecit Rex Salomon, thronus ille fuit: *Ferculum fecit sibi Cant. 3. Rex Salomon de lignis Libani: columnas ejus Chiff. ibid. fecit argenteas, reclinatorium aureum, ascensum purpureum, median charitate constravit propter filias Jerusalem. Superbum opus!*

C Hæc ajunt vehiculo vectum Salomonem per vias Jerusalem, quòd sic filiarum ejus sibi conciliaret amorem. Unde Septuag. *Septuag. habeat: Medium tenet ipse consumptus amore à filiabus Jerusalem.* Per vehiculum hoc, sive thronum, intelligere possumus divinam legem, ac præceptum dilectionis. Medium ejus tenet ipse Deus inflammatus amore, ut sibi animas arctissimè copulet, ad cujus amplexus quasi per ascensum purpureum, & veluti per gradus anima pertingere potest, & ad altissimam, ac strictissimam unionem, & inhaesionem ejus pervenire.

Primus gradus ille est, in quo quisque de necessitate salutis pedes ponere debet, & hic eminet supra res omnes, quas sub pede affectus habere debet, in tantum ut nihil diligit, nec supra Deum, nec sicut Deum, sed omnia infra Deum, & in ordine ad Deum. Et hic gradus, inquit D. Thomas, est in præcepto: hic observantiam includit mandatorum.

D Psalmus, *Quomodo dilexi legem suam, habet ceu pro titulo. Mem, Hebr. Viscera charitatis. Qui proinde gradus non excludit amorem filiorum, rerum, honoris, vitæ, &c. sed admittit eum, ordinabilem tamen actu, vel habitu, ut Schola loquitur: quòd si ordinabilis non est.*

NON

non est amor subditus, sed superior amori Dei.

Matth. 11.
D. Hier.

Hinc Hieron. ad illa verba, *Qui amat patrem, aut matrem, &c. filium, aut filiam plusquam me, non est me dignus.* Ordo, inquit, in omni affectu necessarius est. *Ordinavit in me charitatem.* Ama post Deum, patrem, aut matrem, aut filios. Si necessitas venerit, ut amor parentum, aut filiorum Dei amori compareretur, & non possit uterque salvari, odium in suos, pietas in Deum est. Non ergo prohibuit amari patrem, aut matrem, sed signanter addidit, *Plusquam me.*

1. Reg. 19.

In hoc gradu diu fuit Heli amans filios sub Deo, & in ordine ad Deum, sed paulatim crevit amor filiorum, & supra Deum pervenit: *Honorasti filios tuos magis quam me;* non addens verbera verbis, ut debebat, ait Hieron. ut debilis effectus ex inordinato filiorum amore.

Job. 1.

Non sic Job, à quo nihil aliud voluit hostis, quam ut amorem filiorum, rerum, honoris, vitæ, Dei amori præferret: qui idcirco substantiam, filios, sanitatem abstulit, ut Dei amorem à corde auferret, sed quia Job omnia infra Deum diligebat, se semper constantissimè in hoc gradu servavit, nec unquam ab ejus pectore Satan charitatem, amoremque Dei sustulit. Et de hoc gloriabatur amore Deus: *An putas me aliter respondisse tibi, quam ut appareas justus?*

Job. 4. 9.
Septuag.
Theoph.

Theophanes, Author Græcus: Quam ut tua justitia, amorque erga Deum ipsi Diabolo, omnibusque hominibus, qui erunt usque ad consummationem mundi, manifestetur? Hinc rerum jacturam tanta animi moderatione sustinuit: hinc membra filiorum, quos infra DEUM diligebat, per ruinas illas dispersa colligebat: hinc torus ulcerosus omnia patientissimè perferebat. Non sic uxor, quæ, ut notat Chrysostr., ex inordinato rerum harum amore, quo omnia supra Deum diligebat, impatientissimè omnia tulit.

Chrysostr.

Hic est primus gradus, qui sub pedibus omnia detinet, & hoc est diligere Deum ex toto corde, ne cor scilicet sit inclinatum ad ullius rei dilectionem am-

plius, quam Dei, sive sit honor, sive res, sive vita. Sic Chrysostr.

Augustin. ubi nos legimus: *Ordinavit Cant. 2. in me charitatem;* ex Græco legit: *Ordinavit Aug. serm. 7. te in me charitatem.* Et subdit: Hoc est, facite gradus, & cuique, quod debetur, restituite. Nolite anteriora posterioribus subdere. Sic Theod. Ordinate in me charitatem, ut sponso jungar meo, cumque & patri, & matri, & cæteris rebus anteponam.

Ut benè Abraham in hoc gradu fixerat

pedem! *Tolle filium tuum, quem diligis, Gen. 22.*

Isaac. Septuag. *Dilectissimum Isaac.* De hoc

Sap. 10. *Et in filijs misericordiam fortem cu-*

stodivit. Difficilis locus explicatur à Græ-

co: *In filij visceribus fortem custodivit;* hoc

est, in filii, ut dicunt, eviscerato amore

fortem amor custodivit Abraham, ne

justionem Dei de occidendo filio detre-

scaret. Sic Janfen. Burgenfis, & Brugen-

sis, qui mendosam eam reputans lectio-

nem, sic ait legendum: *Et in filij miseri-*

cordia fortem custodivit; hoc est, sapientia

Abrahamo dedit cum amore erga filium

animi fortitudinem, ut quem unice dili-

gebat, jubente Deo, non cunctaretur oc-

cidere.

Quod quàm difficilè fuerit, expende.

Tolle filium tuum unigenitum, quem dili-

gis, Isaac. Ubi lectio Hebræa magis pun-

git, & extimulat animum Patriarchæ: *Hebr.*

Tolle, inquit, nunc filium tuum, unicum

tuum quem dilexisti, Isaac. Qua in lectio-

ne quot verba, tot stimuli. *Tolle, inquit,*

non boves, non famulos, sed filium, eum-

que unicum, quasi diceret: Si multos

haberes, facile unum è multis dares: jam

unicum habes, hunc mihi immolari de-

posco. Quem dilexisti, scilicet indefinen-

ter hucusque sine nulla amoris cessatio-

ne, vel imminutione: tum quia Isaac erat

suavissimis moribus, patris reverentissi-

mus, & obsequentissimus, tum quia ge-

nuerat eum pater in senectute per mira-

culum, tum etiam, quia per eum promif-

sa erat illi maxima posteritas, omnisque

benedictio, Christus ipse, per quem vi-

tam æternam speraret. Quare filium su-

um offerendo, simul etiam omnes spes

T. 3. h. 3.

Hebr.

Orig. hom. 8. in Gen.

Aug. ser. 12. de temp.

D. Thom. opus. de erudit. Prim. cip. l. 5. c. 36. Abraham filium mactare iussus duodecim sepe- ravit difficul- tates.

Gen. 21.

Origen.

suas, omniaque bona sibi promissa, Deo offerebat. *Isaac*, quasi diceret: Da mihi tuum *Isaac*, tuum risum, tuum gaudium, tuum corculum. Quo nomine mirē feriebatur, ac sauciabatur aures, & animum patris: jam enim futurus erat, non Isaac, sed Abel, non Benjamin, sed Benoni, non risus, sed luctus. Et *Tolle nunc* Non eras, non eras, non manē, sed *nunc*, hac nocte, hac hora. Ubi August. Quid ergo nos docet Abraham? Ut breviter dicam, ut Deo non præponamus, quod dat Deus. Ergo nec illud, quod tibi pro magno præstat Deus, præponas illi, qui præstitit. Et cum voluerit tibi subtrahere, non tibi vilescat, quia gratis amandus est Deus.

Quod iterum ut appareat, quanto Dei gestum sit amore, duodecim difficulta, quæ in hoc opere D. Thomas perpendit, afferamus. Primum est, quod amicissimum voluit occidi. Secundum, quod voluit occidi, coram se, & etiam à se ipso, propriis manibus: aliquis sustineret, quod filius eius occideretur: non posset hoc tamen aspicere, vel propria manu facere. Tertium, quod filius ille erat unigenitus, non enim habebat alium filium ex liberâ uxore. Quartum, quod habuerat eum miraculosè de uxore vetustâ, & sterili, cum ipse jam esset senex. Quintum, quia magna promissio facta erat Abraham de ipso. Sextum, quod ipse solatium esset matri suæ, unde dicebatur *Isaac risus*, dixit enim mater, ipso dato: *Risum fecit mihi Deus, quicumq; audierit, corridebit mihi.* Quid dixisset mater pueri, si Abraham revertens de filii immolatione, dixisset ei: *Immolavi filium tuum?* Septimum, quod non solum voluit eum occidi, verum etiam incendi, unde dictum est ei: *Offer eum in holocaustum*, quod interpretatur, totum incensum, noluit ei parere, nec vivo, nec mortuo. Octavum, quod voluit eum Deus duci per triduum ad locum immolationis, ut longitudine temporis tentatio augetur, & curis crescentibus paterna viscera cruciantur (quod aliqui, præsertim Origen. ad triduum dicunt delatum, ut quovis passu montem, & mortem expectaret.) Nonum, quod

A non apparebat aliqua præcepti utilitas, quæ enim utilitas, innocentem occidere? damnium verò erat manifestum. Decimum, quod non excusasset eum auctoritas præcipientis, cum nullus testis affuisset, nec crederetur ei, si diceret, Dominum hoc sibi præcepisse. Undecimum, quod erat rationi cõtrarium, nec præcesserat hujus obedientiæ exemplum. Duodecimum, quod omnium, ad quorum notitiam pervenisset, imminebat scandalum.

B Abraham verò accepto hoc præcepto tam difficili, nec se excusavit, nec præcepti causam quæsit, nec mandatum distulit, sed *de nocte surgens, &c.* Quid hoc? Amor Dei super omnia, qui eum penè oblitisci fecerat, quod pater esset, quod notavit Philo ad eam conduplicatiõnem: *Abraham, Abraham*; quod est, pater, pater: oblitus pro Deo, quod esset pater.

Abraham oblitus fuit se esse patrem. Phil. 6. de Abr. Hebr. Levit. 1. Corn. à Lap.

C Ut illud benè observavit, ac complevit: *Offerctus caput, & cuncta, quæ adhærent jecori!* Ubi Corn. à Lapide, caput, & jecur, intellectus, & voluntas, animæ potentia. *Quæ adhærent jecori*, hoc est, quæ circa præcordia sunt, filii, mariti, facultates, hæc, quæ adhærent jecori (cogit amare jecur) offerenda sunt.

D Hinc gradus dat filios, rem, honorem, vitam, ne Deum offendant. Susanna in discrimine perdendi honoris posita, quid eligeret? aut honorem proprium, aut amorem Dei perdere aut vitam, aut Dei amorem? Quid, Fratres, in causa fuit, ut honoris jacturam, hoc est, perpetrati adulterii opinionem apud homines eligeret? Amor Dei, quo dilecto potius emori volebant, quàm offenso vivere. O quot, ne temporalem perdat honorem, id perpetrare non verentur, quod solum, & verè inhonorat!

Dan. 3. Gregor. 3. Dial. 31. S. Herminigildus

E Insignis in hoc gradu Herminigildus, Wisigothorum Regis filius, qui tuendæ tamque Dei fidei, Christi quæ amori, regni, vitæ quæ amorem posthabuit, de quo Gregor. in Dial. Nuper Herminigildus Rex, Livigildi Regis Wisigothorum filius, ab Arriana hæresi ad fidem catholicam, viro

reg-

reuerendissimo Leandro, Hispalitano Episcopo, dudum mihi in amicitia familiariter juncto, predicante, conuersus est. Quem pater Arrianus, ut ad eandem heresim rediret, & praemiis suadere, & minis terrere conatus est. Cumque ille constantissime responderet, nunquam se veram fidem posse relinquere, quam semel agnovisset, iratus est, eum privavit regno, rebusque expoliavit omnibus. Cumque nec sic virtutem mentis illius emolire valuisset, in arcta illum custodia concludens, collum, manusque illius ferro ligavit. Cœpit itaque idem Herminigildus Rex juvenis terrenum regnum despiciere, & forti desiderio ecclesie quaerens, in ciliciis vinculatus jacens, omnipotenti Deo ad confortandum se preces effundere, tantoque sublimius gloriam transeuntis mundi despiciere, quantum & religiosus agnoverat, nihil fuisse, quod potuerit auferri. Superveniente autem paschalis festivitatis die, intempstat noctis silentio, ad eum perfidus pater Arrianus Episcopum misit, ut ex eius manu sacrilega consecrationis communionem perciperet, atque per hoc ad patris gratiam redire mereretur. Sed vir Deo deditus Arriano Episcopo venienti exprobravit, ut debuit, ejusque à se perfidiam dignis increpationibus repulit: quia etsi exterius jacebat ligatus, apud se tamen in magno mentis culmine stabat securus. Ad se itaque reverso Episcopo, Arrianus pater infremuit, statimque suos apparatus misit, qui eostantissimum Confessorem Dei illic, ubi jacebat, occiderent. Quod & factum est.

Insignis olim Eleazarus, 2. Machab. qui cum plagis perimeretur, ingemuit, & dixit: *Domine, qui habes sanctam scientiam, manifesta tu scis, quia eum à morte posse levitam dilexit.*

Insignes adolescentes, & horum mater, de quibus Nazianzenus elegantissima oratione de Machabæis.

Insignis mater illa, cujus meminit Prudentius in Hymno de S. Romano Martyre, quæ cum videret filium parvulum, ob Christi fidem Antiochiæ ab Aselepiade Praefecto Iouis crudelissime cædi,

A constans sine stetu spectavit, quin & filiolum aquæ haustum poscentem objurgavit, dicens: Calicem eum expecta, quem occisa in Bethlehem infantes olim biberunt, lactis, & papillarum immemores. Isaacum respice, qui cum immolandus aram, & enses aspexisset, ultrò colla præbuit. Interea eum cum capillis à vertice tortor revellit. Acclamat mater: *Pater, fili: mox enim ad eum venies, qui caput nudatum nunc tuum per contumeliam, regio, vestiet diademate. Puer lætus virgas, & dolores vulnorum ridet; damaatur, ducitur cum Romano ad supplicium. Perventum est ad cædis locum: puerum, quem in complexu mater foras extulit, carnifex possit; dat illa, præter osculum, nihil morata. Et vade, inquit, nate dulcissime. Cervicem dum ense carnifex ferit, accipit illa: Pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus. Ecce servus tuus, & filius ancilla tua. Hæc ubi dixisset, caput amputatum pueri in pallium explicitum excipit, & pectori applicat.*

Nihil omnino. Fratres, ab hoc gradu nos dimovere debet. *Quis nos separabit à charitate Christi Tribulatio, an angustia, &c. an gladius? certus sum enim, quia neque mors, neque vita. Ubi Chrysostom.*

Per utramque, mortem scilicet, ac vitam, æternam intelligit: temporalem enim in gladio intellexit, hoc est, neque si quis mihi mortem perpetuam illam nullo fine terminandam minaretur, ut à Christo separaret, neque si promitteret fore, ut vitam illam nullo fine desuram producerem: nec hanc quidem conditionem admitterem. Hoc Paulo ipsa gehenna terribilis erat, sicut in Dei amote persistere etiam regno caelorum desiderabilis erat illi. Quid de nobis dicendum, cum ille nec ea quidem, quæ in caelo sunt, præ Christi amore adiretur: nos verò, quæ in cæno, & luto sita sunt, ea Christo præferamus?

Verè contutati sumus amoris ignem in terra, dum tanto amore terram diligimus, &c. Aquam hanc crassam terrenarum cogitationum divinis illis radiis exponamus, ut consopitus, quinimmo extinctus ignis accendatur.

Et

Tit. 2.
Græc.

Et ut ascendamus ad alios gradus, cur Deum non diligimus? En apparuit benignitas. Græcè, *Apparuit amor hominum*. Quot beneficiis nos ad amandū allicit? aut melius dicam, quot beneficiorum catenis nos alligat, & ad amandum constringit?

Beneficia sunt vincula.

Ios. 2.
Sept.
Hebr.

Beneficia sunt catenæ amoris. Sic exploratores illi ad Rahab: *In fenestra, per quam demisisti nos*. Hebr. *Per quam concatenasti nos*. q. d. hoc, quod à te accepimus beneficium concatenavit nos.

O quot beneficiorum catenis nos Deus devinxit! &c.

Cant. 1.
Bern. ser. 68.
in Cant.

Hinc amans illa concatenata: *Dilectus meus mihi*, inquit, & ego illi. Quid tibi dilectus, & tu quid illi? Bernard. Pendet oratio, immò nec pendet, sed deficit, suspenditur, sed erigitur auditor. Quid igitur? *Dilectus meus mihi intendit, & ego illi*. Intendit? Iræne Sponsæ suæ intentura est illa Majestas, cui gubernatio incurbit universi, ut ad eam solam transferantur negotia ejus? Ita planè, providentiam cæteris non negamus, curam verò Sponsæ vendicat sibi. Sic Aponius: *Dilectus meus mihi gratiam vocationis, redemptionis insignis, adoptionis clarissimam libertatem donavit, & quid ego illi rependam? Voluntatis obedientiam, conservandæ integritatis studium, &c.*

Aponius.

Cant. 5.

Symmac.
Hebr.

Hinc tota ardebat, & præ amore tota liquefiebat, ac in ecstasim ferebatur: *Anima mea liquefacta est*. Symmac. *Anima mea egressa est*. Hebr. *Anima mea exivit à me*. Dion. Est ecstasim faciens divinus amor. Anima magis est, ubi amat, quàm ubi animat. Apostol. *Vivo ego, jam non ego, &c.*

Cant. 2.

Languor quibus
modis curetur.

Ut Sponsa languebat! *Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo*. Ab infirmis metaphora ducta est, qui viribus destituti deficiunt disiectis brachiis, &c. Eget, qui languet, ros, quæ in deliquis confortant, eget violis: *Fulcite me floribus*. Poma item redolentia confortant: *Stipate me malis*. Egent odoriferis unctioibus, qui languent. Septuag. *Confortate me in unguentis*. Languor ex defectu spirituum vitalium, & animalium provenit, idcirco vino, quod cor homi-

Sept.

nis lætificat, spiritusque reparat, languentibus succurritur: sic aquis odoriferis, &c. Hebr. *Fulcite me in lagenis*, seu Hebr. *in vasis vitreis*; hoc est, liquoribus asservatis in iis (continens pro contento) solet in deliquis abstergi sudor, quandoque frigidus. Chald. *Imponite velamina super cervicem meam*; Sic cordi fomenta sunt. Hebr. *Fulcite me in ignibus plurimis, quia amore langueo*. Græc. *Quia vulnerata charitate ego*. Ut concisè loquitur, ceu languens!

Annon in hoc gradu Franciscus inter Angelos disiectis brachiis veluti clamans: *Fulcite me floribus, ô Angeli, stipate me malis? Fulcite me in lagenis, & aquis, Angeli. Confortate me in unguentis, imponite velamina super cervicem meam, quia vulneratus charitate & ego!*

O felicem animam totam in suum Deum transformaram! Huic uni dicere licet: *Quid mihi est in calo, & à te quid volui super terram?* Hebr. *Tecum nihil volui in terra*. Chald. *Tecum socium non habui in terra*. Defecit caro mea, & cor meum, *Deus cordis mei, & pars mea, Deus in æternum*. *Dilectus meus mihi, & ego illi*. Theodor. ex Græco: *Dilectus meus meus, & ego illius*. Nyssenus: Hoc est, ipse possessio mea est, & hæreditas mea est, & ego peculium ejus.

Amemus huic Deum, Fratres mei, ex toto corde. Hebr. *Ex toto valde*. Quantum possumus. Ubi notandum, non à nobis exposcere Deum Seraphinorum amorem, sed nostram: *Ex toto corde tuo, ex toto tuo valde, &c.* non quantum in se diligibilis est, sed quantum possumus.

Sed jam ad tanti amoris insufficientem pestem, ad æmulum Deo, ad corruptionem amoris Dei, & proximi, nimirum amorem proprium, redeamus: tempus enim est, ut huic veneno antidorum præparemus, huic infectæ radici gladium adhibeamus.

Rex autem Syris præceperat, dicens: *Non pugnabis contra minorem, & majorem quenquam, nisi contra Regem Israel solum*. Hac eadem arte, hoc stratagemate in pugna nostrarum passionum utamur: si unico

Chald.

Hebr.

Græc.

Psal. 71.

Hebr.

Chald.

Theodor. ex

Græc.

Nican. in 2.

Cant.

Hebr.

ictu generalem cupimus referre victo-
riam, non contra hanc, vel illam pas-
sionem, sed contra regalem, ac præci-
pua, contra amorem proprium nimi-
rum omnes ictus dirigere, & sagittas col-
limare debemus: hoc enim perempto,
perfecta victoria est: hoc non perempto,
quavis alia perempta, vel cademet, vel
altera surgit, ac reviviscit.

Canonic. 2. *Ordinavit in me charitatem.*
Pagnin. *Vexillum ejus super me charitas.*
Psalm. *Exurge, & non prevaleat homo.* Sub
hoc vexillo hic proprius prosternendus
est amor: hoc autem fit odio sui.

De odio sui.

PUNCTUM CXII.

Ioan. 12.

D. Aug. tract. 51. in Ioan.
Odium anime
sanctum.

Idem ho. 30. c. 10
Ephes. 5.

Amor anime
perversus.

Seneca.

D. Greg. hom. 37. in Evang.

Qui amat animam suam, perdet eam, &
qui odit animam suam in hoc mundo, in
vitam aeternam custodit eam. Magna, &
mira sententia, ut August. ait! Quemad-
modum facit hominis in animam suam
amor, ut pereat, sic odium, ne pereat. Si
male amaveris, tunc odisti, si bene ode-
ris, tunc amasti. Felices qui oderunt cu-
stodiendo, ne perdant amando, &c. Idem
& alibi ad hæc eadem verba, *Qui odit ani-
mam suam.* Huic sententiæ, inquit, quasi
contrarium videtur esse, quod ait Apost.
Nemo unquam carnem suam odio habuit. Sed
sunt, qui perversè animam suam amant,
& hoc vult Dei sermo corrigere, non ut
oderint animam suam, sed ut rectè dili-
gant, malè enim diligendo perdunt eam.
Est ergo quidam perversus amor ejus, &
quoddam rectum odium ejus. Quis est
perversus anime amor? Quando diligis
animam tuam in iniquitatibus. Quis igitur
modus diligendi animam? Odisse eam
ad tempus, ut fecerunt Sancti.

Una est eatena, quæ nos alligatos tenet,
amor vitæ, qui ut non est abjiciendus,
ita minuendus est. Seneca.

D. Gregor. similiter declarat, quid sit
animam suam odisse. Tunc, ait, bene
Speranza scriptura selecta.

A animam nostram odimus, cum ejus car-
nalibus desideriis non acquiescimus, cum
appetitum frangimus, cum ejus volupta-
tibus reluctamur. Sic Origen. Qui perdit
animam suam, quantum ad voluptates
carnales, ipse est, qui denegat se. Sic Chry-
sostom. querens, quomodo qui amat ani-
mum, perdat eam: Qui absurdus, inquit,
ejus cupiditatibus obtemperat, qui præter
debitum ei indulget; propterea admo-
net ille: *Nolite ambulare in cupiditatibus ani-
mae tuae;* sic enim perdis, cum à virtutis
via avertis: quemadmodum è contra-
rio, qui odit eam in hoc mundo, custodit
eam; hoc est, qui non parcit ei, cum ali-
quid perperam juberet. Et non dixit, qui
non parcit (ut ponderat Chrysost.) sed,
qui odit, quemadmodum enim quos odio
habemus, nec vocem quidem audire, nec
videre æquo animo patimur, ita & ani-
ma, si quid præter Dei voluntatem nobis
imperat, rejicienda est, &c.

Hæc gladio abnegationis pertingente
usque ad divisionem anime, hoc est, sen-
sualis potentie, & spiritus, refecanda est,
&c. gladius hic sancto odio in propriam
carnem convertendus.

Justi semper in seiplos perfecto odio,
hunc gladium convertunt. *En sexaginta
fortes, qui custodiunt lectulum Salomonis,* su-
per femur gladium tenentes, hoc est, in
sensualitatem stringentes, &c.

Hostes vos sentiant Madianita, quia & ipsi
hostiliter egerunt contra vos. Madian, *lit-
igans,* carnem concupiscentem adversus
spiritum significat. Hæc veros Israëlitas
hostes, non amicos sentiat: cum carnis
motibus nunquam justus foedus ineant,
vel pacem habeant, quin illud semper di-
cant: *Perfecto odio oderam illos, & inimici
facti sunt mihi.*

**¶ De pugna concupiscentia adversus
spiritum.**

Quàm periculosa ea sit, declarat Chry-
sostom. ad illa verba: *Ab intus exeunt de
corde,* &c. Sic ipse legit, & subdit: *To-
lerabilis est hostis, cum muros arietat ex-
trinsecus, cum fortis positus cedit ali-
quando conflictui, cui verò est intus ini-
micus*

Orig. ho. 2. in
Matth.
Chryf. ho. 6. 6.
in Ioan.

Hebr. 4.

Can. 3.

Num. 25.
Hebr.

Psal. 138.

Chryf. serm.
in Matth.